

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Beneficiorum Ecclesiasticorum Natvra, Ereptione, Qvalitatibvs Ad Ea Obtinenda Requisitis ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

450. Ad quem spectent jura parochialia, & respectu quorum dentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74477)

901. n. 1. p. 2. recent. sed in aliis causis non jurisdictionalibus nunquam Rota consuevit ex sola juris assensu manutentionem impertiri; ut constat ex pluribus ejusdem decision. apud Barb. loc. cit. n. 42.

3. Respondeo ad tertium: jus parochi non immutatur seu perditur per causativam seu accidentalem mutationem domicilii absque animo deserendi primum, & acquirendi secundum; uti nec facit cessare jurisdictionem proprii parochi; neque eam inducit in eo, intra cujus parochia limites hujusmodi accidentale seu causativum domicilium habetur. C. Luca de paroch. d. 23. n. 9. Barb. de paroch. d. 25. n. 26. juxta c. de iis. de sepult. in 6. testatur etiam *ibid.* Barb. stante in Urbe statuto Cleri sic expresse statuite, saltem bimestre habitationem requiri in nova parochia, ut jus parochiale acquiratur. De cetero prescindendo à simili statuto, quamvis parochialitas & jus parochiale non acquiratur ex sola seu simplice habitatione, hoc est, absque animo aliquo modo declarato perpetuo ibi habitandi (cum vel sic semper presumatur habitatio ad tempus, & cum animo redeundi ad pristinum domicilium, in quo conservatur jus parochia. Abb. in c. in nostram. de sepult. Sanch. de matrim. l. 3. d. 23. n. 1.) ubi tamen quis animum hujusmodi declaravit, statim efficitur parochianus parochia hujus habitationis, non expectato, quod ibi habitet pro majori, vel etiam pro aliqua certa anni parte. Lott. l. 1. q. 20. n. 43. & seq. citans Cardin. in Clem. 1. de priv. n. 8. Guttier. de matrim. c. 63. n. 13. Sanch. ubi ante n. 14.

4. Respondeo ad quartum: Ecclesia parochialis habitu tantum talis, non amittit sua jura & privilegia; unde etsi cesset exercitium parochialitatis, non tamen cessant ejus jura, sed semper conservantur cum illius pristino statu, licet Ecclesia facta jam sit beneficium simplex; unde hodieum in nonnullis beneficiis simplicibus, quae ante fuerunt Ecclesiae parochiales, eorum Rectores habent jus decimandi. Vide Corrad. l. 3. c. 5. n. 13. & Lott. l. 1. q. 20. n. 157.

Quaestio 450. Ad quem spectent ea jura parochiae, & respectu quorum dentur?

1. Respondeo ad primum primo: ubi parochia annexa est Capitulo seu alteri corpori universalis, vel etiam dignitati, de jure communi (nil enim vetat ex speciali conventionione Rectorem inter & Vicarium ei assignare certam aliquam partem seu emolumentorum partem, quae conventio etiam servanda, etsi tractu temporis unius alteriusve partis evadat lapsiva seu praesudicialis, quoties laesio non reducitur ad iniquitatem. C. Luca de par. d. 11. & dictum supra) omnia jura & emolumenta parochialia spectant ad eum, cui cura habitualis competit, cum ille verè dicatur parochus seu Rector, Vicarius autem seu alio nomine nuncupatus ad solam curam actualem, seu ejus exercitium deputatus, jure operarii censendus, contentus esse debet congrua, tanquam salario seu mercede operis. C. Luca de paroch. d. 22. num. 7. juxta plures Rotae decisiones apud eundem *ibid.*

2. Secundo: dum adest Ecclesia filialis impropria; id est, adjunctrix, seu pars & membrum parochialis pro commodiore curae exercitio ad praescripta Trid. sess. 21. c. 4. erecta, jus parochiale in solidum est penes Ecclesiam matricem, quae unica dicitur Ecclesia parochialis: Et adjunctricis Ecclesiae Vicarius, qui censetur jure quasi famuli, con-

tentus esse debet congrua tanquam mercede laboris: cujus tamen vice non incongrue aliqua emolumentorum parochialium pars (cum familiarum aliquarum distributione ei assignatur. C. de Luca, de paroch. d. 33. n. 6. & d. 27. n. 9.

3. Tertio: fieri etiam potest, ut jus parochiale v. g. decimandi, funerandi, percipiendique emolumenta cetera, non secus ac jus cura, utpote naturam individuum, resideat in solidum penes plures representantes unam personam formalem seu intellectualem (ita ut quamvis tunc singuli non dicantur Rectores actu, dicantur tamen habitu, & in ipsis tanquam in uno corpore conservatur unitas dum nimirum cura apud unum habuit originem, & dein devenit in plures, de quo vide Lott. loc. cit. n. 115. & 145. & seq. Butrio, Decium, & AA. communiter in c. prudentiam, de off. deleg.) non secus ac feudum individuum, cujus possessio ac fructus potest esse apud plures agnatos coaequali jure possidentes, tanquam representantes unam personam formalem individuum. C. de Luca, de paroch. d. 33. num. 8.

4. Respondeo ad secundum: dari hoc jus parochorum respectu viventium intra parochiae fines; quemadmodum autem ex indulto Pontificis, vel antiqua legitima consuetudine jurisdictionis parochialis dari potest in personas seu familias, quamvis in alieno territorio viventes; uti contingit in parochiis distinctis per familias, quamvis sparsim & promiscue habitantes, de quibus supra; ita etiam dari respectu habitantium extra territorium parochiae possunt dicta jura. C. de Luca, de par. d. 24. num. 3.

Quaestio 451. Quale jus habeat parochus circa funera?

Respondeo: hoc jus consistere ferè in jure ipso sepeliendi, in jure deducendi funus, faciendique officium, & jure percipiendi emolumenta, seu quartam parochialem, sive portionem Canoniam. C. de Luca, de reg. d. 1. n. 46.

Quaestio 452. Quale sit hoc jus sepeliendi?

1. Respondeo: parochus parochianos suos omnes, quibus sepultura sacra conceditur, sepelire debet in Ecclesia, vel cimiterio parochiali. Barb. de off. par. c. 26. n. 1. Laym. th. mor. l. 3. tr. 6. c. 12. cum communi juxta c. is qui, de sepult. in 6. sicut enim Sacramenta & verbi Dei praedicationem, ita & sepultura officium fidelibus praestare, ad eorum pastores pertinet. Laym. *ibid.* n. 3. Item omnes alios (puta scholares, similesque personas quasi domicilium habentes. Abb. in c. 1. de sepult. n. 4. Laym. n. 8. & peregrinos, ubi hi ad propriam parochiam deferri non possunt, vel nisi aliud habeat consuetudo. Laym. *ibid.* ex Sylv. & Molin.) intra parochiam degentes, & decedentes, sive cum, sive absque testamento. Barb. loc. cit. n. 1. Estque hoc jus parochiale. Clem. dudum, de sepult. Abb. in rub. de paroch. num. 2. Riccius in pr. p. 4. resol. 292. apud Bart. loc. cit. ita etiam ut parochus praefertur, & ante omnia sit restituendus, si fuerit spoliatus corpore jam sepulto; cum illud possit extrahi auctoritate superioris tanquam non justa sepultura traditum, & restitui ei, qui jus praedicationis habet juxta Gratian. discip. for. to. 2. c. 198. n. 5. ex Cassan. in Casal. gloria mundi. p. 2. confid. 5. apud Barb. loc. cit.

2. Ex-